

цѣло го обхвана едно горчиво чувство, което прѣзъ всичкото врѣме задъшваше въ себе си. Той си стисна зѣбитѣ, отъ страхъ да не заплаче.

Прѣдсѣдателятъ изкара изъ дълбокия си джобъ една черна кутийка и съ придиричива вѣжливостъ я прѣдаде на Болеслава.

Захлупката отскокна, и прѣдъ очитѣ на Болеслава блѣсна едно меко, златно сияние, което окръжаваше едно кжсче черно желѣзо. Силно възбуденъ, той го притисна до гръдитѣ си и протегна дѣсната си ръка на прѣдсѣдателя.

Прѣдсѣдателятъ отстѣпи, дръпна се назадъ, внимателно прѣгледа отъ всички страни дългитѣ си, бѣли костеливи ръцѣ, като да можеха да се окалятъ при прѣдаването на ордена, и ги скри задъ гърба си.

— Господине прѣдсѣдателю, азъ ви подавамъ ръката си! — гнѣвно и страшно извика Болеславъ, пламналъ при това ново оскърбление.

— Менѣ ми бѣше заповѣдано да прѣдамъ височайшата воля, но тукъ не влиза никакво стискане на ръка.

Въ тая минута при краката на Болеслава падна единъ кръстъ, подобенъ на неговия. Феликсъ Меркелъ бѣше го скжсалъ отъ своитѣ гръди. Пламналъ отъ благородно негодуване и като се приближи до чиновника, отъ когото (той знаеше), сега нѣмаше защо да се бои, Меркелъ извика:

— Нека стои тамъ. Той не ми трѣбва вече! За всѣки храбъръ войникъ е срамътъ да носи тоя кръстъ, слѣдъ като можа и тоя човѣкъ да получи такъвъ.

Болеславъ съ единъ яростенъ и болѣзенъ викъ се хвърли върху му съ издигнати тупаници.

Феликсъ Меркелъ измъкна сабата и махна съ нея противъ безоръжния.

Стариятъ кръчмаръ се хвърли помежду имъ. Прѣдсѣдателятъ съ добродушно удоволствие си триеше ръцѣтѣ,